

PERSBERICHT

De begrijpelijke woede van de Franstalige geneeskundestudenten

Brussel, 4 november 2014

Voor de derde keer in 20 jaar tijd voelen de Franstalige studenten de dreiging dat ze hun beroep niet zullen mogen uitoefenen en betogen ze in de straten. De meerderheid van hen wijst met een beschuldigende vinger naar de BVAS. Ze volgen hiermee de raad op van hun faculteiten. Het zijn nochtans de Franstalige faculteiten die opzettelijk deze situatie hebben gecreëerd, met de bedoeling elke vorm van numerus clausus ongedaan te maken.

De schuldigen zijn niet zij die vragende partij waren voor een broodnodige planning, die trouwens in consensus tot stand kwam. Dergelijke planning bestaat onder een of andere vorm in de meeste westerse landen. De echte schuldigen zijn zij die een heuse sabotage hebben georganiseerd: de Franstalige universiteiten (in tegenstelling tot hun Vlaamse collega's die de afspraken wel loyaal opvolgen). Eens te meer worden we geconfronteerd met een ernstig communautair probleem.

De BVAS is helemaal niet onverschillig voor de ontredde bij de studenten en wil alles in het werk stellen om een oplossing te vinden, op voorwaarde dat dit de allerlaatste keer is.

De BVAS stelt verschillende pistes voor.

1. De toegang tot het beroep verlenen aan de artsen die nu in opleiding zijn of die recent hun diploma verwierven, op een eenduidige manier en zonder gebruik te maken van de « lissage- » techniek waarmee de Franstalige universiteiten het teveel aan afgestudeerden trachten glad te strijken, maar er enkel de toekomst mee hypothekeren en het probleem doet vereeuwigen. De BVAS stelt daarbij bepaalde voorwaarden:

- de Franstalige Gemeenschap moet een verplicht ingangsexamen instellen;
- met een veiligheidsgrendel er bovenop om zich te wapenen tegen nieuwe Franstalige pogingen om het systeem te vernietigen;
- de artsen in overtal moeten aanvaarden om de plaatsen in te vullen waar er een tekort is (landelijke gebieden – achtergestelde buurten), en in disciplines die een gebrek aan werkkracht kennen of waar nieuwe noden ontstaan, zoals voor de wachtdiensten in de huisartsgeneeskunde.

2. De Planningscommissie voor het medisch aanbod moet behouden blijven. De kadasters moeten worden gepubliceerd. De in- en uitstroom moet grondiger worden geanalyseerd, in het bijzonder wat de emigratie en immigratie betreft. De vertegenwoordigers van de studenten moeten met stemrecht in de Planningscommissie worden opgenomen, net zoals de vertegenwoordigers van de jonge artsen in opleiding die op de bank van de beroepsorganisaties moeten zetelen. Ze moeten er informatie kunnen verschaffen over wat ze

meemaken, hun eigen input geven en over de informatie beschikken die voortkomt uit de commissie zodat ze er hun eigen analyse kunnen van maken.

3. De universiteiten aanmoedigen om veeleer de kwaliteit na te streven dan de kwantiteit door het aantal studenten te vermenigvuldigen. De universiteiten moeten zich verzetten tegen alles wat de kwaliteit kan schaden en ze moeten zich ten volle inzetten om artsen op te leiden met uitstekende competenties die overal ter wereld aan de slag kunnen. Dit is trouwens de beste manier om uit de middelmatigheid van hun klassement te treden en om zich een imago te creëren dat meer glans heeft.

De BVAS wenst dat er vanuit de ganse beroepsgroep een consensus tot stand komt, niet alleen om de huidige kwaliteit van het beroep te behouden, maar ook om een dynamische en continue zoektocht naar de best mogelijke zorg te bevorderen.

Dr. Roland Lemye

Voorzitter BVAS